

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 1 i 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze począwszy od I półrocza 1967 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych

sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 10. 1. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1952 r. Nr 23, poz. 109 i Nr 58, poz. 272, z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1959 r. Nr 50, poz. 304).

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w ust. 1 do czasu wydania odpowiednich przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego rozporządzenia zachowują moc w zakresie ustalającym warunki zatrudnienia, przy których praca salowych jest połączona z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych.

3. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niższego personelu pomocniczo-lekarskiego (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 380 i z 1962 r. Nr 6, poz. 21).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony na ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

127

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania pracowników gospodarczych, pracowników obsługowych, pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu i pracowników służby technicznej, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, w kolumnach transportu sanitarnego, w zakładach pomocy społecznej oraz w zakładach rehabilitacji zawodowej inwalidów.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarcze w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dla pracowników gospodarczych, pracowników obsługowych, pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu i pracowników służby technicznej, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, w kolumnach transportu sanitarnego, w zakładach pomocy społecznej i w zakładach rehabilitacji zawodowej inwalidów następującą tabelę miesięcznego wynagrodzenia podstawowego:

Lp.	Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w złotych				
		Szczebel				
		A	B	C	D	E
1	2	3	4	5	6	7
1	I. Pracownicy gospodarczy Kierownik (zarządzający) kuchni (stołówki) w zakładach o liczbie łózek (miejsc): — do 300 — ponad 300	850—1500	—	950—1650	1050—1750	—
		950—1800	—	1100—1950	1175—2050	—
2	Kierownik (zarządzający) pralni, szwalni w zakładzie o liczbie łózek: — do 300 — ponad 300	850—1400	—	950—1550	1050—1650	—
		950—1700	—	1100—1850	1175—1950	—
3	Kierownik kuchni mlecznej w kuchni produkującej mieszkankę dziennie w ilości: — do 50 l — 51 do 200 l — ponad 200 l	850—1300	—	—	1050—1550	—
		950—1400	—	—	1150—1650	—
		1000—1600	—	—	1300—1950	—

Lp.	Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w złotych				
		Szczebel				
		A	B	C	D	E
1	2	3	4	5	6	7
4	Kierownik magazynu w zakładzie pomocy społecznej, intendent w zakładzie pomocy społecznej lub w zakładzie rehabilitacji zawodowej inwalidów	950—1800	—	—	1150—2050	—
5	Kierownik kuchni, pralni w zakładzie pomocy społecznej od 250 łóżek	950—1700	—	—	1150—1950	—
6	Kierownik pralni w zakładach sanitarnych, kierownik kąpieliska w zakładach sanitarnych	—	—	—	—	1300—1850
7	Zastępca kierownika pralni w zakładach sanitarnych	—	—	—	—	1150—1700
II. Pracownicy obsługi						
1	Kuchmistrz, mistrz cukierniczy, mistrz piekarski, mistrz rzeźniczy	1300—2000	—	1500—2250	1600—2350	—
2	Starszy kucharz, starszy piekarz	850—1500	—	950—1650	1000—1750	—
3	Kucharz, cukiernik, piekarz	850—1300	—	950—1450	1000—1550	—
4	Pomoc kuchenna	850—1000	—	950—1050	1000—1150	—
5	Starszy pracz, pracz pralni mechanicznej	850—1200	—	950—1350	1000—1400	1050—1500
6	Starsza szwaczka	850—1200	—	950—1350	1000—1450	1050—1500
7	Szwaczka, praczka, prasowaczka	850—1100	—	950—1200	1000—1300	1050—1350
8	Kierownik warsztatu prowadzącego terapię zajęciową	1250—2000	—	—	1600—2450	—
9	Instruktor terapii zajęciowej	1050—1500	—	—	1350—1900	—
10	Rzemieślnik gospodarczy, ogrodnik wykwalifikowany	850—1300	—	950—1450	1050—1550	—
11	Pomoc rzemieślnika, ogrodnik	850—1050	—	950—1200	1000—1250	—
12	Robotnik terenowy, gospodarczy lub magazynowy, woźnica, grabarz, hodowca zwierząt doświadczalnych	850—1200	—	950—1300	1000—1350	1050—1450
13	Fasowaczka w aptece	850—1050	—	950—1200	1000—1250	—
14	Sprzątaczką w systemie czasowym	850	900—1000	950—1050	1000—1100	1150—1200
III. Pracownicy zatrudnieni przy pilnowaniu						
1	Komendant wartowni w Centralnej Bazie Sanitarno-Przeciwpidemicznej	—	—	1050—1400	—	—
2	Starszy strażnik	900—1000	—	1050—1150	1150—1300	—
3	Strażnik	850—900	—	950	1050—1100	—
4	Portier, dozorca w zakładzie pomocy społecznej lub w zakładzie rehabilitacji zawodowej inwalidów	850—1000	—	—	1050—1150	—
5	Dozorca, wartownik w Centralnej Bazie San.-Przeciwpidemicznej	850—900	—	950—1000	1050—1100	—
IV. Służba techniczna						
1	Główny inżynier	2000—3000	—	—	2100—3100	2200—3200
2	Inżynier, kierownik warsztatu — pracowni	1500—2500	—	—	1600—2600	1700—2700
3	Technik	1400—2000	—	—	1450—2050	1600—2250
4	Mistrz	1300—1800	—	—	1400—1900	1500—2000
5	Rzemieślnik wykwalifikowany zatrudniony przy konserwacji i dokonywaniu bieżących napraw maszyn i sprzętu medycznego	1000—1700	—	—	1100—1800	1200—1900

§ 2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali w drodze rozporządzenia zasady stosowania w zakładach, o których mowa w § 1, odpowiednich szczebli tabeli miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, zwanej w dalszym ciągu „tabelą”.

§ 3. Wynagrodzenie określone w tabeli wypłaca się miesięcznie w terminach przyjętych w danym zakładzie.

§ 4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może uzupełnić tabelę nowymi stanowiskami i odpowiednimi dla nich stawkami.

§ 5. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali jednostki organizacyjne służby zdrowia i opieki społecznej uprawnione — w celu należytego zapewnienia napraw i konserwacji sprzętu medycznego oraz

urządzeń instalacji technicznych — do powołania służby technicznej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w odniesieniu do rzemieślników wykwalifikowanych zatrudnionych przy konserwacji i dokonywaniu bieżących napraw maszyn i sprzętu medycznego.

§ 6. 1. Pracownikom służby technicznej przysługuje miesięczna premia w wysokości do 25% miesięcznego wynagrodzenia podstawowego, pod warunkiem:

- 1) dobrej jakości wykonywanych prac,
- 2) terminowego wykonywania prac,
- 3) oszczędnego zużywania materiałów,
- 4) bezawaryjnego działania konserwowanych maszyn i urządzeń.

2. Wysokość premii, o której mowa w ust. 1, ustala kierownik zakładu pracy.

§ 7. Do pracowników obsługi kotłowni centralnego ogrzewania (palaczy i ich pomocników, rzemieślników i robotników) stosuje się zasady płac, premie, wszelkie dodatki

(np. za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia i uciążliwych, dla brygadzystów) oraz zasady korzystania z odzieży roboczej i ochronnej obowiązujące dla tej kategorii pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej.

§ 8. 1. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, otrzymują pracownicy zatrudnieni w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się wynagrodzenie za każdą godzinę pracy stanowiące $\frac{1}{200}$ część wynagrodzenia określonego w § 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy wypłaca się wynagrodzenie obliczone według zasad określonych w ust. 2, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% wynagrodzenia, za następne zaś godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% wynagrodzenia podstawowego.

§ 9. 1. Strażnikom i dozorcóm przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości:

- 1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — po 110% podstawowej stawki godzinowej,
- 2) za następne godziny nadliczbowe oraz godziny nadliczbowe przypadające w dni ustawowo wolne od pracy i w nocy — po 200% podstawowej stawki godzinowej.

2. Strażnikom i dozorcóm przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

§ 10. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia — pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzenia za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 11. 1. Dla pracowników objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagro-

dzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 1 i 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku, po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2, wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Centralną Radą Związków Zawodowych sposobu rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie wynagradzania niektórych pracowników gospodarczych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, w kolumnach transportu sanitarnego oraz w zakładach pomocy społecznej (Dz. U. Nr 50, poz. 304).

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r. wynikająca z regulacji ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz